

Efter nitten Aarhundreders Forløb skulde Kristendommen endelig frigøres for al middelalderlig Vildfarelse og genoprejses i den uforvanskede Lys-Skikkelse, i hvilken den alene ejede Magt til at erobre Verden og alle Folk, saaledes som det var den forjættet.

III

Der var alligevel i det mindste een af de tilstedeværende, som ikke deltog i den almindelige Tilslutning. Henne ved et af Vinduerne sad en midaldrende Mand med studset Fuldskæg og saae ud i Haven. Under hele Debatten havde han siddet der i upaaagtet Tilbagetrukkethed og tygget nervøst paa sit Overskæg. Nu og da sneg hans Blik sig fra Haven hen til Vilhelm Pram, der — høj og slank — stod midt i sin andægtigt lyttende Tilhørerkres med Frakken tilbageslaet, den venstre Haands Fingerspidser i Vestelommen og den højre Arm dramatisk udstrakt, ordrigt udviklende det Spørgsmaal om Mirakeltroen, der efter hans Mening burde være Hoved-Forhandlingsemnet paa det forestaaende Møde, og som han havde formuleret i Sætningen: „Hvad maa et Nutidsmenneske fordrø af Religionen?“

Den ensomme Mand var Forstander Sejling, Sandinge Højskoles nye Bestyrer, der havde overtaget Ledelsen af Skolen efter den gamle Højskoleforstanders Død. Han var en højst anset Personlighed indenfor Vennesamfundet, hvad man tydeligt havde vist ved at betro ham Ledelsen af denne Landets største og maa-ske mest elskede Højskole. Man beundrede hans ualmindelige Evner som Foredragsholder, skattede hans smukke, beaandede Sprog og fremfor alt den sædelige Alvor, der lyste ud af hele hans Personlighed. Men der var ved Siden heraf noget mærkelig uberegneligt og ligesom lunefuldt ved ham. Man levede i en Art Frygt for ham, fordi man aldrig fuldt ud vidste, hvor man havde ham, og fordi han aldrig var at formaa til at give en klar Redegørelse for sit Standpunkt overfor foreliggende Spørgsmaal ... en Svaghed i hans ellers saa mandige Karakter, som man havde søgt at forklare sig ved at opfatte ham som et dybt be-